

saadant, at han endog, dersom jeg hørte ret, brugte det Udtryk derom, at det var en Infirmation, og den ærede Ordfører opfordrede mig til at angive, gennem hvilke af Flertallets Medlemmer jeg kunde have faaet en saa urigtig Opfattelse af Forholdet. Jeg tror nu, at min Udtalelse igaar klart nok viste, at denne Formening fra min Side ikke støttede sig paa nogen Meddelelse, men at det var en ligefrem Slutning, jeg drog af det faktisk Foreliggende. Jeg skal tilføie, dersom det kan være til nogen Beroligelse for den ærede Ordfører, at jeg i Virkeligheden ikke har nogen positiv Meddelelse, hverken fra Speidere i Sjendens Veir eller fra Forrædere i denne. Min Udtalelse om Flertallets formentlige Mangel paa Enighed om noget Positivt er kun en Slutning, jeg har gjort fra selve Flertallets Udtalelser gennem dets Betænkning og gennem den ærede Ordførers Mund. Søvrigt takker jeg den ærede Ordfører for den Oplysning, han gav os angaaende, at der end ikke i Udvalgets Forhandlinger havde været Noget, hvorigennem enten en Enighed eller en Uenighed kunde konstateres, en Udtalelse, som jeg forstaaer saaledes, at selve Spørgsmaalet om, hvad Flertallet vilde gjøre i denne Sag, ikke har været Gjenstand for Forhandling. Det forekommer mig, at dette er en interessant Oplysning, en Oplysning, der viser, indtil hvilken Grad „Folkets kras-tige Villie til at ville værne om sin Selvstændighed mod ethvert Angreb“ har i Udvalget fundet en tilsvarende Sver for at søge Midler til, at Folkets Villie i saa Henseende kunde fuldbyrdes. — Den ærede Ordfører henviste, da der var Tale om et positivt Program for Flertallets Vedkommende, til, at i 1876 — man kunde ogsaa sige 1875 — var Flertallet fremkommet med et positivt Program. Jeg ser nu ikke rettere, end at den ærede Ordfører hellere skulde have undladt denne udtrykkelige Henvisning til, hvad man gjorde i 1875 og 76. Det forekommer mig, at Modsetningen, det, at man i 1883 ikke har noget saadant positivt Program, træder endnu stærkere frem ved Henvisningen til, at man dog i 1876 var istand til at samle sig om et saadant. Jeg veed ikke, om den ærede Ordførers Tanke var den, at man ikke behøvede nu i 1883 at fremkomme med noget Positivt, fordi man allerede i 1875—76 havde stillet sig paa et bestemt Program, og at dette endnu skulde være Flertallets Standpunkt. Dersom det er Meningen, forekommer det mig, at det passende kunde have faaet et Udtryk i Udvalgsflertallets Betænkning, men det vilde iøvrigt undre mig, om det nuværende Flertal i 1883 vilde stille sig nøiagtigt

paa det samme Standpunkt, som Flertallet stillede sig paa i 1875—76, det vilde jo sige med andre Ord, at de forløbne 8 Aars Erfaringer vare gaaede virkningsløst forbi Udvalget. Den ærede Ordfører har bebrejdet Regjeringen, at den Skridt for Skridt havde fjernet sig fra Folkethingets Standpunkt i 1876. Dette har, som det forekommer mig, sin naturlige Forklaring deri, at Regjeringen ikke har været upaavirket af de Erfaringer, af de Fremskridt, af de Forandringer, som ere skete i Løbet af de sidste 8 Aar, og det forekommer mig at være ret sandsynligt at antage, at ogsaa Udvalgets Flertal maa have været Gjenstand for en lignende Paavirkning, saaledes at man heller ikke kunde formode, at Flertallet nu stod nøiagtig paa samme Standpunkt, som Flertallet stod paa i 1875—76; men i ethvert Tilfælde: skulde Flertallet staa paa det samme Standpunkt, hvorfor er det da ikke traadt frem og traadt frem i positive Forslag? Jeg skal endnu bemærke, hvad der forekommer mig nærmest at være et Kuriosum, at den ærede Ordfører saa stærkt betoner Regjeringens Ansvar og truer med Historiens jvænge Dom over denne Regjerings Holdning i denne Sag, medens den ærede Ordfører — efter sine Udtalelser igaar ialtsald — lod formode, at efter hans Mening er dette Things Ansvar i denne Sag dækket ved Befolkningens Tilslutning. Skulde det virkelig være den ærede Ordførers Mening, at Folkerepræsentationen ikke har et videregaaende Ansvar end dette, at Folkerepræsentationen ikke ogsaa har et Ansvar overfor Fædrelandet, og tror den ærede Ordfører virkelig, at et fornyet Valgbrev vil være en tilstrækkelig Frikendelse for Historiens Domstol? Jeg tror det ikke!

Hørup: Jeg forstod den høitærede Krigsminister igaar saaledes, at der mellem ham og det ærede Medlem fra Randers (M. P. Jensen) er et sympathetisk Bånd, en Slags magnetisk Tiltrækning, som ganske vist ikke under hele Mødet aabenbarede sig med samme Styrke, men alligevel gjorde sig gjældende overfor det ærede Medlems Tanke om en Kommission. Jeg forstod den høitærede Minister saaledes, at han havde ikke ringe Sympathi for en Kommission, og heller ikke jeg tror, at den vil gjøre synderlig Glæde. Jeg tror, det vil gaa ganske, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) har sagt, at Kommissionen vil sidde sin Tid, og naar den Tid er gaaet, ere vi lige nær, saa at der ikke vil komme Noget som helst ud deraf. Jeg hørte ikke, om det var de samme Grunde, hvorpaa den høitærede Minister støttede sin